

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „УКР ГАЗ РЕСУРС“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини п'ятої статті 41 Закону України „Про публічні закупівлі“

Київ
20 травня 2026 року
№ 127-2(І)/2026

Справа № 3-105/2026(237/26)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого,
Барабаша Юрія Григоровича – доповідача,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю „УКР ГАЗ РЕСУРС“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини п'ятої статті 41 Закону України „Про публічні закупівлі“ від 25 грудня 2015 року № 922–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 9, ст. 89) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Барабаша Ю.Г. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „УКР ГАЗ РЕСУРС“ (далі – Товариство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням

перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) пункт 2 частини п'ятої статті 41 Закону України „Про публічні закупівлі“ від 25 грудня 2015 року № 922–VIII зі змінами (далі – Закон), за яким істотні умови договору про закупівлю не можуть змінюватися після його підписання до виконання зобов'язань сторонами в повному обсязі, крім випадків, зокрема „збільшення ціни за одиницю товару до 10 відсотків пропорційно збільшенню ціни такого товару на ринку у разі коливання ціни такого товару на ринку за умови, що така зміна не призведе до збільшення суми, визначеної в договорі про закупівлю, – не частіше ніж один раз на 90 днів з моменту підписання договору про закупівлю/внесення змін до такого договору щодо збільшення ціни за одиницю товару. Обмеження щодо строків зміни ціни за одиницю товару не застосовується у випадках зміни умов договору про закупівлю бензину та дизельного пального, природного газу та електричної енергії“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Відповідно до вимог Закону, за результатами проведення Комунальним підприємством „Одесміськелектротранс“ (далі – Підприємство) процедури відкритих торгів 1 березня 2021 року між Підприємством та Товариством укладено договір про постачання електричної енергії № Т-СЕГ-П/2021/мн1 (далі – Договір). У подальшому до Договору було укладено низку додаткових угод про зміну ціни електричної енергії.

У серпні 2023 року Товариство звернулось до суду з позовом до Підприємства про стягнення грошових коштів, а у жовтні 2023 року Підприємство звернулось до суду з зустрічним позовом до Товариства про визнання недійсними додаткових угод до Договору та стягнення безпідставно набутих грошових коштів.

Господарський суд Одеської області рішенням від 29 травня 2024 року, яке Південно-західний апеляційний господарський суд постановою від 12 листопада

2024 року залишив без змін, первісний та зустрічний позови задовольнив частково.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду постановою від 4 лютого 2026 року рішення Господарського суду Одеської області від 29 травня 2024 року та постанову Південно-західного апеляційного господарського суду від 12 листопада 2024 року залишив без змін. Ухвалюючи таке судове рішення, суд касаційної інстанції виходив, зокрема, із того, що встановлена пунктом 2 частини п'ятої статті 41 Закону неможливість підвищувати ціну за одиницю товару більше ніж на 10 % від тієї ціни товару, яка була визначена сторонами при укладенні договору за результатами процедури закупівлі, незалежно від кількості та строків зміни ціни протягом строку дії договору, є підставою для визнання додаткових угод до Договору недійсними та стягнення безпідставно набутих коштів.

На думку Товариства, оспорювані положення Закону, застосовані в його остаточному судовому рішенні, суперечать частині другій статті 3, статті 6, частині першій статті 8, частині четвертій статті 13, статті 19, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій, першому реченню частини третьої статті 42, пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України.

3. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

3.1. За Основним Законом України кожному гарантується право звернутись із конституційною скаргою до Конституційного Суду України з підстав, установлених Конституцією України, та у порядку, визначеному законом (частина четверта статті 55); Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України;

конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано (стаття 151¹).

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Основним Законом України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону; Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (абзац перший частини першої, частина четверта статті 77).

Товариство неодноразово зверталось до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України пункт 2 частини п'ятої статті 41 Закону.

До Конституційного Суду України надійшла конституційна скарга Товариства (zareєстрована 6 квітня 2026 року за вх. № 16/177) щодо відповідності статті 6, частині першій статті 8, частині четвертій статті 13, статті 19, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій, першому реченню частини третьої статті 42, пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України пункту 2 частини п'ятої статті 41 Закону. Велика палата Конституційного Суду України Ухвалою від 5 травня 2026 року подовжила до 4 червня 2026 року строк постановлення Першою колегією суддів Першого сенату Конституційного Суду України ухвали про відкриття або про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за вказаною конституційною скаргою.

Також до Конституційного Суду України надійшла конституційна скарга Товариства (zareєстрована 6 квітня 2026 року за вх. № 16/178) щодо

відповідності пункту 2 частини п'ятої статті 41 Закону частині першій статті 8, частині четвертій статті 13, частинам першій, четвертій статті 41, частині першій, статті 42, пункту 22 частини першої статті 92 Конституції України, і за результатами її розгляду Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвалою від 6 травня 2026 року відкрила конституційне провадження у справі.

На думку Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України, неодноразове звернення до Конституційного Суду України тієї самої особи з клопотанням щодо перевірки того самого положення закону України на відповідність тим самим положенням Конституції України є проявом зловживання правом на подання конституційної скарги.

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України зазначає, що предмет цієї конституційної скарги охоплює предмет конституційної скарги Товариства, за якою Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України відкрила конституційне провадження. Також зі змісту цих конституційних скарг вбачається, що аргументи Товариства щодо того, як саме застосований в остаточному судовому рішенні в його справі пункт 2 частини п'ятої статті 41 Закону порушує його конституційні права, є подібними.

У цій конституційній скарзі Товариство додатково порушує перед Конституційним Судом України питання щодо відповідності пункту 2 частини п'ятої статті 41 Закону частині другій статті 3, статтям 6, 19, першому реченню частини третьої статті 42 Конституції України. Проте Товариство не навело аргументів, які свідчили б про те, що, запроваджуючи передбачене оспорюваними положеннями Закону юридичне регулювання, законодавець порушив указані положення Конституції України. Зазначаючи, що пункт 2 частини п'ятої статті 41 Закону необхідно перевірити на відповідність частині другій статті 3, статтям 6, 19 Основного Закону України, Товариство порушує перед Конституційним Судом України питання щодо того, що Верховний Суд, ухвалюючи остаточне рішення у справі Товариства, застосував

пункт 2 частини п'ятої статті 41 Закону, витлумачивши його у спосіб, що не відповідає Конституції України.

Європейська Комісія „За демократію через право“ (Венеційська Комісія) у § 45 Висновку щодо проекту Закону України про Конституційний Суд України, ухваленому на її 109-му пленарному засіданні, яке відбулося 9–10 грудня 2016 року [CDL-AD(2016)034], зазначала, що на практиці може виникнути ситуація, коли особа оскаржує юридичне положення, достеменно усвідомлюючи його конституційність, з єдиною метою спонукати Конституційний Суд України встановити неконституційність його застосування; цю проблему Конституційний Суд України може вирішити вже на етапі перевірки прийнятності скарги; якщо колегія дійде висновку, що зміст скарги не містить обґрунтованих сумнівів щодо конституційності закону, а фактично стосується лише питань його застосування, то така скарга може бути відхилена на підставі частини четвертої статті 77 проекту закону як „очевидно необґрунтована“; такий механізм контролю не повинен призводити до надмірного навантаження на Конституційний Суд України.

Отже, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України вважає, що конституційна скарга Товариства є неприйнятною.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю

„УКР ГАЗ РЕСУРС“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 2 частини п'ятої статті 41 Закону України „Про публічні закупівлі“ від 25 грудня 2015 року № 922–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**